

De fanfare van honger en dorst

We liepen in Gent rond, we waren met zessen,
we kwamen van nergens, gingen nergens naartoe.
Vanaf de terrassen, in de koffiehuisen,
bekeken we de mensen met hun drukke gedoe.
We liepen met ons hoofd in de wolken
en werden dan wakker met honger en dorst
en iedereen riep kijk daar loopt de fanfare,
de fanfare van honger en dorst.

We hadden geen geld om eten te kopen,
maar we wisten voor alles het beste adres:
mosselen bij Leentje en fritten bij Helga,
en Annie bewaarde voor ons wel een fles.
En iedere nacht, nog net voor het slapen,
de laatste vijf frank op Eddy's juke-box:
a hard rain 's gonna fall,
we zongen het allemaal samen,
mezt de fanfare van honger en dorst.

En kwam er eens iemand,
die één van ons meenam,
dan namen we afscheid en zegden vaarwel.
De fanfare trok verder, met minder leden,
de toon in mineur, we begrepen het wel.
Maar er was man noch vrouw,
die mooier kon zingen
dan onze fanfare van honger en dorst.
En het duurde nooit lang of we waren weer samen
met de fanfare van honger en dorst.

Wie van ons had,
ooit durven denken,
dat iedereen van ons voorgoed weg zou gaan.
We hebben dan zelf de fanfare ontbonden,
we hebben als iedereen de prijs zwaar betaald:
de prijs voor de vrijheid
in ruil voor wat centen,
een baan bij de bank, een auto, een kind.
Maar ergens in de stad klinkt een nieuwe fanfare,
een nieuwe fanfare van honger en dorst.

*Een lied van Lieven Tavernier, de bekendheid ingezongen door Jan De Wilde.
Zijn wij een stukje fanfare of is het wishfull thinking en klinkt de echte fanfare
ergens anders in de stad ?*